

Kohn Jenő A Szövetáru-Kereskedés Előtt

A fénykép Aradon készült, a központban, az evangélikus templommal szemben, 1960-ban. Édesapám balról az első. Az üzlet, ahol dolgozott, az első épület balról, Solduri. Édesapám maradékokat árult, exportból megmaradt darabokat.

Megvan az édesapám kereskedői engedélye [lásd a ROAKO011.jpg dokumentumot. -- A szerk.]. 1939-ben állították ki, a szöveg pedig a következő: 'Kohn Jenő, született 1896. augusztus 10-én Sebes községben, engedélyt kap kiskereskedés és vegyes fűszerüzlet fenntartására saját hasznára, a 'Kohn Jenő' cégnév alatt, székhely Bél község (Nagyvárad, 1939)'. Miután az evakuálásból visszatértek Béltre, a szüleim újból kereskedéssel foglalkoztak, 1946-ig vagy 1947-ig volt meg a boltjuk. Zsidóknál laktak, mert Bélen nem volt házuk. Édesapám felújította a kereskedelmi kapcsolatait az aradi kereskedőkkel, és Aradra járt áruért. A beszerzés nagyon nehézkes volt: el kellett jönnie Aradra vonattal, majd el kellett szállítania az árut Béltre. Nem vett sok árut, mert nem volt pénze, már el volt szegényedve, emellett veszélyes is volt. Emlékszem, egyszer ellopták tőle az összes árut.

Miután visszakapták az aradi házukat, a szüleim is Aradra költöztek. De később eladtuk a házat. Itt már nem nyitottak boltot, a piacon árultak, a szerb piacon, édesapámnak volt ott egy bódéja. Szintén szövetet árult, a beszerzést pedig gyárakban vagy nagybani árusoktól ejtette meg. Mivel ez már 1948 után volt, már nem voltak magánüzletek, és édesapám munkát vállalt ebben a szövetáru-kereskedésben, az evangélikus templommal szemben. 1960-ban már itt dolgozott; az áruforgalom szerint fizették, az eladások szerint. Aztán a főtéri üzletből más szövetáruboltba ment át, az Andrei Saguna utcába, ahonnan aztán nyugdíjba ment. Az a bolt annyira jól ment, hogy az emberek sorban álltak ott. Édesapám tudta, mit hozzon, sok ember jött faluról, és ügyesnek kellett lenned, hogy visszatartsd, amit a vásárlók kerestek.